

NÄCKEN OCH JUNGFRUN

1

Ballad

Där bod - de en gre - ve högt upp i land, han

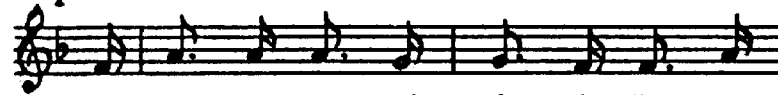

ha - de tre dött - rar och nätt - ta vo - ro

de. — Med sin ä - ra. Han

2

Den e - na var så de - je - lig, den

an - dra var så grann, den tred - je hon

svor att hon al - drigskull ta man. — Med sin ä - ra.

1 Där bodde en greve högt upp i land,
han hade tre döttrar och nätta voro de.
— Med sin ära.

2 Den ena var så dejlig, den andra var så grann,
den tredje hon svor att hon aldrig skull' ta man.

3 Det spordes över rike, det spordes över land,
det spordes till näcken vid älvablå strand.

4 Och näcken han kläder sig allt till en liten herreman,
så rider han sig till greven fram.

5 Och näcken han rider sig på grevens gård,
och ute stod jungfrun med utslaget hår.

6 »Vad är det för en herreman, som är uppå vår gård?
Jag önskar om den herremannen skulle bliva min!»

7 Och näcken han gångar sig i kammaren in:
»Var är den sköna jungfrun, som lovte bliva min?»

8 Och lyster skön jungfrun till kyrkan komm' åka?»
»Jo, om ni själv ville kusken vara.»

9 Och näcken han rider sig till kyrkan fram,
på henne undra kvinna, på henne undra man.

10 Och näcken han rider sig till älvablå strand,
där stjälp't han sköna jungfrun i stridande ström.

11 »Och kära ni min herreman, I hjälp mig nu i land,
eder vill jag giva mitt röda gullband.»

12 »Ditt röda gullband, det får jag hur jag kan,
men aldrig hjälper jag sköna jungfrun mera i land.»

13 »Hemma gråter fader och hemma gråter mor,
hemma gråter syster, ja också lilla bror.»

14 »De må nu gråta och låta hur de kan,
men aldrig hjälper jag sköna jungfrun mera i land.»
— Med sin ära.